

Datum van inontvangstneming : 14/03/2018

Zaak C-89/18**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

8 februari 2018

Verwijzende rechter:

Østre Landsret (Denemarken)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

24 januari 2018

Verzoekende partij:

A

Verwerende partij:

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Weigering van gezinshereniging van [A], een Turks staatsburger, met haar echtgenoot [B], ook een Turks staatsburger, die sinds 1999 een verblijfsvergunning in Denemarken heeft. [B] heeft sinds 2006 een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd die hij verkreeg nadat hij vijf jaar wettig met zijn toenmalige Duitse echtgenote in Denemarken had gewoond.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

De Østre Landsret (appelrechter voor Oost-Denemarken, Denemarken) heeft beslist om krachtens artikel 267 VWEU het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële verwijzing voor te leggen over de uitlegging van de standstillbepaling in artikel 13 van besluit nr. 1/80 juncto de standstillbepaling in artikel 41, lid 1, van het aanvullend protocol van 23 november 1970, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 12 april 2016 in de zaak █████ (C-561/14, EU:C:2016:247).

Prejudiciële vragen

1. Indien „nieuwe beperkingen” voor de gezinshereniging tussen echtgenoten zijn ingevoerd die prima facie een schending vormen van de standstillbepaling van artikel 13 van besluit nr. 1/80 (besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie in het kader van de overeenkomst van 12 september 1963 tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije) en die beperkingen gerechtvaardigd worden op basis van overwegingen in verband met een „geslaagde integratie” zoals erkend door het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 12 april 2016 in de zaak [REDACTED] (C-561/14, EU:C:2016:247) en zijn arrest van 10 juli 2014 in de zaak [REDACTED] (C-138/13, EU:C:2014:2066), kan een regel zoals § 9, lid 7, van de Udlændingelov (Deense vreemdelingenwet) – op grond waarvan onder meer de gezinshereniging tussen een derdelander met een verblijfsvergunning in Denemarken en zijn/haar echtgeno(o)t(e) onderworpen is aan de algemene voorwaarde dat de binding van het paar met Denemarken groter moet zijn dan die met Turkije – „rechtvaardiging [vinden] in een dwingende reden van algemeen belang, geschikt [zijn] om de verwezenlijking van het nagestreefde legitieme doel te waarborgen en niet verder [gaan] dan nodig is voor het bereiken daarvan”?

2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, waardoor het bindingsvereiste algemeen geschikt wordt geacht om de verwezenlijking van het integratiedoel te waarborgen, is het dan mogelijk om, zonder de toelaatbaarheid van de beperkingen en het evenredigheidsvereiste te schenden:

- (i) een praktijk toe te passen die stelt dat wanneer de echtgeno(o)t(e) met de verblijfsvergunning in de lidstaat (de referentiepersoon) voor het eerst naar Denemarken kwam op de leeftijd van 12-13 jaar of ouder, bij de beoordeling van de binding van de referentiepersoon met de lidstaat belang wordt gehecht aan het volgende: of de persoon ofwel een langdurig legaal verblijf van circa twaalf jaar in de lidstaat heeft gehad, ofwel een tijd in de lidstaat heeft verbleven en daar een duurzame economische activiteit heeft uitgevoerd met een aanzienlijke mate van contact en communicatie met collega's en eventueel klanten in de taal van de lidstaat, over een periode van ten minste vier of vijf jaar zonder grote onderbrekingen, of een tijd in de lidstaat heeft verbleven en daar een duurzame economische activiteit heeft uitgevoerd zonder een aanzienlijke mate van contact en communicatie met collega's en klanten in de taal van de lidstaat, over een periode van ten minste zeven of acht jaar zonder grote onderbrekingen;
- (ii) een praktijk toe te passen die stelt dat wanneer de referentiepersoon een sterke binding met zijn/haar land van herkomst heeft behouden door vaak of langdurig op bezoek te gaan in dat land, dit pleit tegen de vervulling van het bindingsvereiste, terwijl korte vakanties of verblijven voor opleidingen ter plaatse niet pleiten tegen de afgifte van een vergunning;

- (iii) een praktijk toe te passen die stelt dat de zogenaamde situatie „gehuwd, gescheiden en opnieuw gehuwd” sterk tegen de vervulling van het bindingsvereiste pleit?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (PB 2004, L 158, blz. 77).

Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije, op 12 september 1963 te Ankara ondertekend door de Republiek Turkije enerzijds en de lidstaten van de EEG en de Gemeenschap anderzijds, en namens de Gemeenschap gesloten, goedgekeurd en bevestigd bij besluit 64/732/EEG van de Raad van 23 december 1963 (PB 1973, C 113, blz. 1; hierna: „associatieovereenkomst”), artikel 2, lid 1, artikelen 6, 9, 12, 13 en 14.

Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie (hierna: „besluit nr. 1/80”), artikelen 6, 7, 13 en 14.

Aanvullend protocol, op 23 november 1970 te Brussel ondertekend en namens de Gemeenschap gesloten, goedgekeurd en bevestigd bij verordening (EEG) nr. 2760/72 van de Raad van 19 december 1972 (PB 1977, L 361, blz. 60; hierna: „aanvullend protocol”), artikel 41, leden 1 en 2.

Arrest van 10 juli 2014, [REDACTED] C-138/13, EU:C:2014:2066, punt 39.

Arrest van 12 april 2016, [REDACTED] C-561/14, EU:C:2016:247, punten 39 tot en met 42 en 50 tot en met 67.

Arrest van 29 maart 2017, [REDACTED] C-652/15, EU:C:2017:239, punten 23 en 53.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

§ 9, leden 1 en 7, van geconsolideerde wet nr. 1061 van 18 augustus 2010 (Udlændingelov; hierna: „Deense vreemdelingenwet”), in de versie die op dat ogenblik van toepassing was:

„§ 9. Na een aanvraag kan een verblijfsvergunning worden afgegeven aan:

- (1) een niet-Deens staatsburger ouder dan 24 jaar die gehuwd samenwoont of een duurzame relatie is aangegaan met een samenwonende partner die ouder is dan 24 jaar en een vaste verblijfplaats in Denemarken heeft, die

[...]

(d) langer dan de laatste drie jaar een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in Denemarken heeft;

[...]

(7) Een verblijfsvergunning [...] overeenkomstig lid 1, punt 1, onder b) tot en met d), kan, behalve wanneer zeer uitzonderlijke redenen, waaronder de eerbiediging van de eenheid van het gezin, daartegen pleiten, enkel worden toegekend indien de globale binding van de echtgenoten of samenwonende partners met Denemarken groter is dan de globale binding die zij hebben met een ander land [...]"

Die bepaling, waarop de weigering in het hoofdgeding is gegrond, is in 2002 via een wetwijziging in de Deense vreemdelingenwet opgenomen. Door de wetwijziging werd het bindingsvereiste verscherpt en strenger gemaakt. De verscherping van de bindingscriteria in 2002 leidde er onder meer toe dat de globale binding van de echtgenoten met Denemarken groter moest zijn dan hun globale binding met een ander land. Het Hof van Justitie mag ervan uitgaan dat er geen regel zoals § 9, lid 7, van de Deense vreemdelingenwet van kracht was toen het aanvullend protocol en besluit nr. 1/80 in werking traden.

De toelichting bij de Deense vreemdelingenwet bevat een lange lijst overwegingen die relevant zijn voor de beoordeling van het bindingsvereiste. De kern van de overwegingen die de specifieke grondslag vormen voor de bestreden beslissing in het hoofdgeding en die in de ontstaansgeschiedenis van de wet terug te vinden zijn, is in de tweede prejudiciële vraag hierboven beschreven.

Administratieve praktijk

Uit de **statistische informatie** die in de zaak is verstrekt over het aantal vergunningen en weigeringen voor gezinshereniging op grond van § 9, lid 1, van de Deense vreemdelingenwet, blijkt dat tussen 1 januari 2004 en 31 december 2015 voor de referentiegroep „vreemdeling, maar geen vluchteling” in 1 684 zaken een vergunning voor gezinshereniging is afgegeven. Zaken voor gezinshereniging met Turkse staatsburgers vallen meestal in deze categorie. Binnen deze categorie zijn ook 14 071 zaken geweigerd. Er zijn geen statistieken bekend over het aantal geregistreerde vergunningen of weigeringen dat betrekking heeft op echtgenoten die beiden zijn geboren en opgegroeid in hetzelfde niet-EU-land of in verschillende niet-EU-landen. Het Udlændinge- og Integrationsministeriet (ministerie van Vreemdelingenzaken en Integratie; hierna: „ministerie”) heeft bovendien verklaard dat er geen statistieken bekend zijn over het aantal vergunningen dat is afgegeven voor gezinshereniging in de zogenaamde situatie „gehuwd, gescheiden en opnieuw gehuwd”. Het ministerie heeft op verzoek vier besluiten verstrekt waarin aan het bindingsvereiste was voldaan in de situatie „gehuwd, gescheiden en opnieuw gehuwd”.

Naar aanleiding van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak ██████ (C-561/14, EU:C:2016:247) heeft het ministerie op 1 juni 2016 een richtsnoer opgesteld over de behandelingswijze van specifieke zaken over gezinshereniging waarbij kinderen zijn betrokken (**Oriëntering om behandelingen af concrete sager om familiesammenføring til børn**). Het richtsnoer bevat geen toelichting over het belang van het arrest ██████ voor de gezinshereniging van Turkse echtgenoten van Turkse staatsburgers die in Denemarken wonen en daar als werknemer of zelfstandige werkzaam zijn. In de praktijk werd het bindingsvereiste van § 9, lid 7, van de Deense vreemdelingenwet door de immigratiediensten gehandhaafd in geval van aanvragen van Turkse staatsburgers tot gezinshereniging met Turkse werknemers of zelfstandigen die in Denemarken verblijven. Deze diensten beschouwen het bindingsvereiste als rechtmatig aangezien het kan worden aangemerkt als een dwingende reden van algemeen belang die door het Hof van Justitie van de Europese Unie is erkend in de punten 51 tot en met 55 van het arrest ██████ met name de bevordering van een geslaagde integratie. De immigratiediensten zijn bovendien van oordeel dat het bindingsvereiste voldoet aan het vereiste dat het geschikt is om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaat dan nodig is voor het bereiken daarvan.

In de **praktijknota over de toepassing van het bindingsvereiste voor de hereniging van echtgenoten (§ 9, lid 7, van de Deense vreemdelingenwet)** van het ministerie staat dat het sterk tegen de vervulling van het bindingsvereiste pleit wanneer de persoon die in Denemarken verblijft en de aanvrager voordien in hetzelfde land van herkomst gehuwd waren. Het nieuwe huwelijk wijst erop dat de persoon die in Denemarken verblijft een sterke binding met de aanvrager en het land van herkomst heeft onderhouden.

Rechtspraak

In de Deense rechtspraak blijkt men terughoudend om de discretionaire beoordeling van de immigratiediensten terzijde te schuiven wat betreft de vraag of aan de voorwaarden voor de hereniging van echtgenoten, met inbegrip van het bindingsvereiste, is voldaan.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding tot nu toe

- 1 [A] is in Turkije geboren en is een Turks staatsburger. Op 24 mei 1983 is zij met [B] gehuwd. Het paar had in Turkije samen vier kinderen: [C], geboren op 29 augustus 1986, [D], geboren op 9 november 1987, [E], geboren op 7 december 1994, en [F], geboren op 7 februari 1996. [A] en [B] zijn op 24 juni 1998 gescheiden.
- 2 Op 7 januari 1999 is [B] gehuwd met een Duitse vrouw die in Denemarken verbleef. Op 6 juli 1999 kreeg [B] een verblijfsvergunning in Denemarken als

haar echtgenoot. Op 27 april 2006 werd de verblijfsvergunning een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd overeenkomstig de Deense regelgeving tot omzetting van artikel 16, lid 2, van de richtlijn vrij verkeer.

- 3 De gezamenlijke kinderen met [A] kregen een verblijfsvergunning in Denemarken in het kader van gezinshereniging met [B] op 19 december 2000 ([C] en [D]), op 8 mei 2002 ([F]) en op 28 oktober 2008 ([E]).
- 4 Op 25 juni 2009 is [B] gescheiden van zijn Duitse echtgenote. Op 28 augustus 2009 zijn [A] en [B] opnieuw gehuwd in Denemarken. Op 3 september 2009 heeft [A] bij de Udlændingestyrelsen (Deense immigratiedienst) een aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning in Denemarken op grond van het huwelijk. [B], de echtgenoot van [A], had een baan op het moment dat de aanvraag werd ingediend. Het Hof van Justitie van de Europese Unie mag dus aannemen dat artikel 13 van besluit nr. 1/80 van toepassing is.
- 5 De Deense immigratiedienst heeft op 26 mei 2010 geweigerd de verblijfsvergunning af te geven op grond van § 9, lid 1, punt 1, en lid 7, van de Deense vreemdelingenwet. Tegen die weigering werd een beroep ingesteld bij het ministerie, dat op 30 september 2010 een uitspraak heeft gedaan. Het ministerie bevestigde de beslissing dat aan [A] geen verblijfsvergunning in Denemarken kon worden afgegeven, omdat zij en haar echtgenoot niet voldeden aan het vereiste dat hun globale binding met Denemarken groter moest zijn dan hun globale binding met een ander land.
- 6 Onder meer de volgende punten werden in de beslissing aangehaald:
 - [A] en [B] zijn beiden geboren en opgegroeid in Turkije en hebben daar onderwijs genoten;
 - ze spreken Turks, Koerdisch en een beetje Deens met elkaar;
 - [B] kreeg slechts een verblijfsvergunning in Denemarken toen hij al 37 was (ongeveer 11 jaar daarvoor);
 - [A] en [B] hebben in de periode 1983-1998 15 jaar samengewoond in Turkije en hebben toen samen 4 kinderen gekregen, waardoor moet worden aangenomen dat ze lange tijd als gezin in Turkije hebben geleefd;
 - het nieuwe huwelijk wijst erop dat [B] een sterke binding met [A] en Turkije heeft onderhouden;
 - [B] heeft Turkije verschillende keren bezocht;
 - dat [A] sinds 2008 in Denemarken verblijft, dat [B] een binding met de Deense arbeidsmarkt heeft en dat de gezamenlijke kinderen verblijfsvergunningen in Denemarken hebben, doet geen afbreuk aan de conclusie dat er grotere globale binding met Turkije is.

- 7 Op 6 december 2013 heeft de Deense immigratiedienst een nieuwe aanvraag van [A] tot gezinshereniging met [B] geweigerd. Bij beslissing van 26 maart 2014 werd de weigering bevestigd door de bevoegde beroepsinstantie. Bovendien heeft de Deense immigratiedienst op 1 december 2014 geweigerd een verblijfsvergunning af te geven op grond van het kader voor de associatieovereenkomst waar besluit nr. 1/80 deel van uitmaakt. De Deense immigratiedienst oordeelde dat het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak ████████ geen andere conclusie kon hebben, aangezien de aanvraag was ingediend op grond van het kader voor de associatieovereenkomst en niet op grond van het nationale recht. Het ministerie heeft die beslissing op 24 augustus 2017 bevestigd.
- 8 Op 10 maart 2014 bracht [A] de zaak voor de rechter in eerste aanleg. Door de principiële vragen die door deze zaak worden opgeworpen, is de zaak verwezen naar de Østre Landsret die nu in eerste aanleg een uitspraak moet doen. De behandeling van de zaak is geschorst in afwachting van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak ████████
- 9 In het hoofdgeding heeft [A] het volgende gevorderd: de beslissingen van het ministerie van 30 september 2010 en 24 augustus 2017 moeten nietig worden verklaard en de zaak moet opnieuw worden beoordeeld.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 10 [A] heeft betoogd dat de arresten in de zaken ████████ en ████████ duidelijk hebben gemaakt dat een beperking van de toegang tot gezinshereniging voor een Turks staatsburger die in Denemarken verblijft onder de standstillbepalingen valt die zijn vastgelegd in artikel 41, lid 1, van het aanvullend protocol en artikel 13 van besluit nr. 1/80. Het staat buiten kijf dat § 9, lid 7, van de Deense vreemdelingenwet een nieuwe beperking vormt en de beslissing die over [A] is genomen, schendt artikel 13 van besluit nr. 1/80. Hoewel het bereiken van een geslaagde integratie een dwingende reden van algemeen belang is, is de Deense regel, op grond waarvan een „negatieve” of „relatieve” beoordeling moet worden verricht van het feit of [A] en haar echtgenoot een grotere binding met Turkije hebben dan met Denemarken, niet evenredig omdat hij niet geschikt is om de verwezenlijking van het doel „geslaagde integratie” te waarborgen. In werkelijkheid wordt er geen enkele positieve, toekomstgerichte beoordeling verricht van de kansen dat de aanvrager zich met succes in Denemarken integreert, wat de enige geschikte methode hoort te zijn om het nagestreefde integratiedoel te verwezenlijken. In deze zaak wordt er in de redenen van de beslissing bijvoorbeeld geen rekening mee gehouden dat de echtgenoot van [A] een goed geïntegreerde werknemer is die al een aantal jaren in Denemarken woont. Ook het feit dat de vier kinderen van het paar verblijfsvergunningen voor Denemarken hebben of dat er nog andere familieleden in Denemarken wonen, wordt buiten beschouwing gelaten. Bovendien blijkt uit de ontstaansgeschiedenis van de Deense vreemdelingenwet en de praktijknota, waarop de

immigratiediensten zich bij de toepassing van het recht baseren, dat er sprake is van een absoluut vermoeden dat niet aan het bindingsvereiste is voldaan wanneer een gehuwd paar gehuwd was, dan gescheiden was en dan opnieuw is gehuwd en om gezinshereniging vraagt nadat een van de partners een verblijfsvergunning heeft gekregen door middel van een ander huwelijk dat ondertussen is geëindigd. Zo zou in de praktijk nooit een verblijfsvergunning kunnen worden afgegeven in zaken waarbij er sprake is van een situatie „gehuwd, gescheiden en opnieuw gehuwd”. Dit vaste vermoeden dat tot gevolg heeft dat er op geen enkele manier rekening wordt gehouden met de individuele omstandigheden en de kans op integratie van de partijen, is – net als een aantal andere factoren dat volgens de ontstaansgeschiedenis van de wet en de praktijknota in acht wordt genomen – niet geschikt om het doel van een „geslaagde integratie” te verwezenlijken en gaat in ieder geval veel verder dan nodig is voor het bereiken van dat doel.

- 11 Het ministerie heeft betoogd dat § 9, lid 7, van de Deense vreemdelingenwet geen schending inhoudt van de standstillbepaling in artikel 13 van besluit nr. 1/80. Op basis van de arresten in de zaken █████ en █████ moet ontegenzeggelijk worden aangenomen dat de bepaling een beperking in de zin van besluit nr. 1/80 vormt. § 9, lid 7, van de Deense vreemdelingenwet is echter gerechtvaardigd door een dwingende reden van algemeen belang – namelijk de geslaagde integratie waarborgen – die in de zaken █████ en █████ als een geldige reden is erkend. De bepaling is ook evenredig omdat ze geschikt is om het nagestreefde doel te verwezenlijken en niet verder gaat dan nodig is. Daarom moet in het kader van de bepaling specifiek worden beoordeeld of de globale binding van [A] en haar echtgenoot met Denemarken groter is dan hun globale binding met Turkije. De weigering was niet automatisch: zie hiervoor de ontstaansgeschiedenis van de bepaling die een lange lijst bevat met overwegingen die in beschouwing moeten worden genomen. De beoordeling of een echtgeno(o)t(e) die in het kader van gezinshereniging immigreert zich met succes kan integreren, is een discretionaire beoordeling waarbij een aantal parameters van belang zijn. De relevante factoren voor die beoordeling zijn duidelijk geschikt om te waarborgen dat het doel van de bepaling wordt verwezenlijkt en gaan niet verder dan nodig is. De Deense regel voldoet dus aan het vereiste uit punt 66 van het arrest █████ met name dat administratieve besluiten waarbij elk geval afzonderlijk dient te worden getoetst, moeten uitmonden in een met redenen omkleed besluit waartegen een doeltreffende voorziening in rechte openstaat, teneinde een administratieve praktijk van stelselmatige weigering te voorkomen. Bovendien is aan het vereiste uit hetzelfde punt voldaan, namelijk dat de beoordeling van de persoonlijke situatie moet worden verricht aan de hand van voldoende nauwkeurige, objectieve en niet-discriminerende criteria. De specifieke toepassing van die criteria moet worden overgelaten aan de nationale rechter, over wie het Hof van Justitie van de Europese Unie geen bevoegdheid heeft. Punt 66 van het arrest █████ bevat geen *obiter dictum*, met name dat een vereiste het evenredigheidsvereiste niet eerbiedigt. Het enige punt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest █████ voor recht heeft verklaard, was de evenredigheid van de tweejareregels die in die zaak werd betwist. Het ministerie legt het arrest █████ aldus uit dat de te verrichten beoordeling van de toelaatbaarheid van de

beperkingen dezelfde beoordeling van de toelaatbaarheid van de beperkingen is als de beoordeling die wordt toegepast met betrekking tot de regels inzake het vrije verkeer overeenkomstig het VWEU. Deze beoordeling wordt uitgevoerd aan de hand van de regel in § 9, lid 7, van de Deense vreemdelingenwet.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 12 In de arresten █████ en █████ heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de standstillbepalingen over het vrije verkeer van werknemers in artikel 13 van besluit nr. 1/80 en over de vrijheid van vestiging in artikel 41, lid 1, van het aanvullend protocol aldus moeten worden uitgelegd dat zij een lidstaat verbieden nieuwe beperkingen op de toegang tot gezinshereniging met kinderen of een echtgenoot uit Turkije in te voeren.
- 13 Bovendien was het Hof van Justitie van de Europese Unie van oordeel dat, naast de redenen zoals vastgelegd in artikel 14 van besluit nr. 1/80, nieuwe beperkingen gerechtvaardigd kunnen zijn om dwingende redenen van algemeen belang, waaronder de overweging in verband met een geslaagde integratie. De nieuwe beperking(en) moet(en) echter geschikt zijn om dat doel te verwezenlijken en mag/mogen niet verder gaan dan nodig is voor het bereiken daarvan. In het arrest █████ heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat een regel zoals de tweejareregels, die toen in de Deense vreemdelingenwet was opgenomen om de gezinshereniging met kinderen te regelen, niet geschikt was om het nagestreefde integratiedoel te bereiken. Het Hof is echter niet dieper ingegaan op de vraag welke criteria moeten worden gebruikt om te bepalen of de vereisten voor de vermelde doelstelling van een geslaagde integratie geschikt zijn om dat doel te verwezenlijken en niet verder gaan dan nodig is om het te bereiken.
- 14 Het arrest █████ kan aldus worden opgevat dat de beoordeling van de toelaatbaarheid van de beperkingen en de criteria voor de evenredigheidsbeoordeling in beginsel dezelfde zijn als de beoordelingen die binnen de werkingssfeer van het VWEU gelden ten aanzien van de beperkingen van het vrije verkeer. De Østre Landsret is echter van mening dat uit het arrest █████ of het arrest in de daaropvolgende zaak █████ niet duidelijk blijkt of precies dezelfde criteria moeten worden gebruikt als die binnen de werkingssfeer van het VWEU. Los van het feit of dat al dan niet het geval is, is de Østre Landsret er ook niet zeker van of de toelaatbaarheid van de beperkingen en de evenredigheid in een zaak zoals deze moeten worden beoordeeld, en zo ja, volgens welke richtsnoeren. In dat verband wordt opgemerkt dat er in de richtlijn vrij verkeer geharmoniseerde regels over gezinshereniging zijn opgenomen die binnen de werkingssfeer van het VWEU vallen, maar dat er voor de associatieovereenkomst en de standstillbepalingen in besluit nr. 1/80 en het aanvullend protocol geen dergelijke regels bestaan.
- 15 Daarom is het niet duidelijk of een regel zoals § 9, lid 7, van de Deense vreemdelingenwet „rechtvaardiging vindt in een dwingende reden van algemeen

belang, geschikt is om de verwezenlijking van het nagestreefde legitieme doel te waarborgen en niet verder gaat dan nodig is voor het bereiken daarvan”. Bovendien is het niet duidelijk of een bindingsvereiste, dat voornamelijk is gericht op de duur van de periode die het gehuwde paar en de migrerende werknemer (de referentiepersoon) in het land van herkomst (Turkije) enerzijds en in de lidstaat (Denemarken) anderzijds hebben doorgebracht, geschikt is om het nagestreefde doel te verwezenlijken en niet verder gaat dan nodig is. Daarnaast bestaat onduidelijkheid over de vraag of een praktijk aan het opgelegde evenredigheidsvereiste voldoet als deze, voor zover de Østre Landsret heeft begrepen, zelden tot een hereniging van echtgenoten leidt in situaties waarin de partijen vroeger gehuwd waren in hun land van herkomst voordat de persoon die in Denemarken verblijft naar Denemarken migreerde, en de echtgenoten een aanvraag tot gezinshereniging in Denemarken indienen op basis van een (nieuw) huwelijk nadat de echtgenoot met wie de gezinshereniging in Denemarken zou plaatsvinden gehuwd is geweest met een andere persoon die in Denemarken verblijft en op basis daarvan een verblijfsvergunning in Denemarken heeft verkregen („gehuwd, gescheiden en opnieuw gehuwd”).

- 16 Gelet op het voorgaande acht de Østre Landsret het noodzakelijk om de vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voor te leggen voor een prejudiciële beslissing.